

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2020. június 28.
(vasárnap)**

Horváth Géza

A LEGHATALMASABB OLTALOM ALATT

Énekek: 264; 440,1; 410

Alapige: 2Móz 1,7-17

Imádkozzunk!

Istenünk, elsősorban nem is azért dicsőítünk és áldunk téged, mert elkísértél utunkon és bajunkban védtél, nemcsak azért, mert megtapasztaltuk, hogy nagy irgalmad naponként kitöltöted és kitöltöd ránk, hanem elsősorban azért dicsőítünk téged, hogy te vagy a dicsőség erős királya. Köszönjük, hogy téged, mint a dicsőség erős királyát mennyei Atyánknak szólíthatunk, mint megváltott gyermekek, Jézus Krisztusért, az ő felhatalmazása alapján, az ő érdemébe kapaszkodva és abban bízva.

Köszönjük, hogy így jöhettünk ezen a mai vasárnapon is a gyülekezet közösségébe, és engedd meg, hogy akármi is van most a mi szívünkben, nemcsak öröm lehet, hanem még bánat is vagy szomorúság, vagy gondok, de semmi ne akadályozzon meg abban, hogy téged tudjunk áldani. Úgy, ahogy Jób is a nagy szenvedése között, gyászában és fájdalmában is csak azt tudta mondani, hogy áldott legyen az Úr neve. Köszönjük, hogy ha ilyen bensőséges viszonyban lehetünk veled. Köszönjük, hogyha magadhoz vontad a mi szívünket, gondolatainkat, életünket, és köszönjük, hogyha benned van elrejtve a mi életünk és a menyekben, a Krisztusban is.

Köszönjük, hogy igéidet kérhetjük most. Tápláld a mi lelkünket, és majd az úrasztali közösségben engedd azt is hálaadással és örömmel megtapasztalnunk, hogy megbocsáttattak a mi bűneink az Ő nevéért. Ezért hadd áldjunk téged, hogy mindent te végzel el, mindent te cselekszel, minden a te dicsőségedet szolgálja, és engedd, hogy a mi életünk is hadd legyen a te magasztalásodra! Kérünk, hogy növeld a mi hitünket!

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét olvasom a Mózes 2. könyve 1. fejezetéből a 7. verstől a 17. versig: *„Izráel fiai pedig szaporák valának, szaporodának és sokasodának és igen-igen elhatalmazának úgy, hogy megtelék velök az ország. Azonközben új király támada Egyiptomban, a ki Józsefet nem ismerte vala. És monda az ő népének: Ímé az Izráel fiainak népe több, és hatalmasabb nálunknál. Nosza bánjunk okosan vele, hogy el ne sokasodjék, és az ne legyen, hogyha háború támad, ő is ellenségünkhöz adja magát, és ellenünk harcoljon és az országból kimenjen.*

Kedves testvérek, Bibliaolvasó Kalauzunk szerint kezdtük olvasni a napokban Mózes 2. könyvét, amelynek a neve „Exodus” – „Kimenetel”, mert arról szól, hogy Izráel népe hogyan szabadul meg Egyiptomból. Engedjétek meg, hogy most mégis az 1. részből mondjak el néhány üzenetet, amely tulajdonképpen bevezetése ennek az egész történetnek! Hadd kezdjem Kálvin idézetekkel, mert amit erről a szakasról, illetve a Mózes könyveiről, különösen a 2., 3., 4., 5. könyvről ír Kálvin a kommentárban, az nagyon tanulságos a mi számunkra! Azt írja Kálvin: „Ez a négy könyv két fő részből áll: a történelmi elbeszélésből és a tanításból, ami az egyházat tanítja a valódi kegyességre, beleértve a hitet és az imát is, valamint az istenfélelemre és az istentiszteletre. Így ezekben van lefektetve az igaz és szent élet szabálya.”

Aztán azt írja: „Emellett a négy könyvben szereplő elbeszélés haszna és alkalmazása kettős, mert Isten ókori népének szabadulása, mint egy ragyogó tükrében tükrözi vissza az egyház felállításában, sőt mondhatni nemzésében megmutatkozó páratlan hatalmát, valamint határtalan kegyelmét. Az viszont, hogy a legkegyesebb Atyának kellett mindvégig az ő folytonosan megmutatkozó nagylelkűségével követni ugyanezt a népet, és úgy kellett harcolnia vaskos istentelenségükkel, utálatos romlottságukkal és bolond hálátlanságukkal, hogy közben nem szűnt meg több mint nagylelkű lenni a hálátlanhoz és a gonoszhoz, jeles bizonyítéka az ő felbecsülhetetlen jóságának. Mindeközben láthatjuk az ő folyamatos kormányzásában, mennyire fáradhatatlan az ő kegyelmének áradása azok felüdítésében, védelmében, megbecsülésében és megőrzésében, akiket egyszer szeretete magához ölelt. Ebből meríthetjük magabiztosságunk forrását, és ebből tanulhatunk meg bátran imádkozni. Másrészt, a félelmetes és emlékeztető büntetések, melyekkel mindenütt találkozunk, tiszteletre tanítanak minket Isten iránt, s ámulattal töltik el szívünket, nehogy hamisan dicsekedjünk azzal, hogy az ő gyermekei vagyunk, miközben a bűn szabadosságába merülünk. Miután ugyanis Isten oly szigorúan büntette a bálványimádást, a gonosz vonzalmakat és vágyakat, a lázadást és egyéb bűnöket, ebből megtanulhatjuk, sehol máshol nem szabja ki annyira nyilvánvalóan büntetéseit, mint az egyházra.”

Itt nem valami ókori, régi történetről van szó, hanem rólunk, Isten népéről; a lelki Izráelről, ami az egyház, ami az ő megváltottainak a serege; és még a büntetésben is Isten milyen kegyelmes, irgalmas, és azok által akar bennünket tanítani. Amikor elolvastam ezt a néhány sort, akkor is felragyogott nekem, hogy itt van a törvény mellett – mert Mózes könyveit csak összefoglalóan így szok-

tuk emlegetni – az evangélium. Mégiscsak itt van a megváltás csodája és a megváltott ember kötelessége, hogy tudniillik, az Úr dicsőségére éljen, és legyen méltó ahhoz az elhíváshoz, amellyel őt Isten elhívta!

Van ennek a négy könyvnek egy lelki folytonossága, hiszen egyik következik a másikból. Az Exodus arról szól, hogy Isten hogyan szabadítja meg az ő népét a bárány vére árán; hogy az Úr Jézus Krisztusban, hogyan vált meg bennünket a Sátán fogságából, és vezet mennyei hazánk felé. A 3. könyv a megváltott népről úgy beszél, mint papi szolgálatban álló népről. Péter apostol azt írja levelében, hogy „királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok!” A Jelenések könyve 1. fejezetében így olvassuk: „tett minket királyokká és papokká” a megváltó Úr Jézus Krisztus. A 4. és 5. könyv pedig arról szól, hogy szentségben, Isten akarata szerint kell, hogy járjon a megváltott ember. Vagyis a megváltott életnek az egyéni és gyülekezeti közösségben is vannak szabályai, és a megváltott ember nem azt csinálja, amit akar. Éppen ezért a megváltottak örök kérdése az, hogy „Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?” Istennek aktuálisan, minden kor megváltott gyermeke számára van kijelentése, van akarata. Az Újszövetségben pedig mi annyival kaptunk többet, hogy kitöltetett a Szentlélek, és „akiket Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai”. Tehát, Isten nem hagy bennünket magunkra vándorutunkon, nekünk pedig nem szabad elhagynunk őt, hanem vele járjuk a mi utunkat!

Néhány érdekességet szeretnék kiemelni az előbb felolvasott igéből! El lehet gondolkozni azon, hogy miért kezdődik a 2. könyv azzal, hogy „Ezek pedig az Izráel fiainak nevei...”! Ezt most nem olvastam fel, csak onnan, hogy Izráel fiai pedig szaporodtak, sokasodtak, elhatalmasodtak úgy, hogy megtelt velük az ország. Nagyon érdekes, hogy miért ezzel kezdődik a 2. könyv! Vannak írásmagyarázók, akik szerint ez a szám szinte lehetetlen, amit a Biblia később említ, hogy hányan jöttek ki Egyiptomból. Én azonban elfogadom, hogy amit a Biblia ír, az igaz. Az 1. fejezetben csak ezzel kell foglalkoznunk, hogy Izráel fiai szaporodtak, sokasodtak, elhatalmasodtak úgy, hogy megtelt velük az ország.

Lássuk meg, hogy látszólag ez Izráel fiairól szól, de nem erről szól elsősorban, *hanem arról a kegyelmes Istenről, aki megtartja az ő ígését.* És azért írja le ezt Mózes, azért kezdődik ezzel a könyv, mert Isten megígérte egy sokáig meddő házaspárnak, hogy „annyi utódod lesz, mint égen a csillag, mint a mező fővénye; meg sem tudod számolni!” Amikor Mózes ezt leírja, akkor rá akar mutatni az ígéreteihez hű, azokat megtartó, beteljesítő kegyelmes Istenre, hogy lám, ebben ő ragyogjon fel nektek!

Nem azon van a hangsúly, hogy Izráel fiai szaporák voltak, hanem azon, hogy Isten beváltotta az ő ígését. Megtartotta azt, amit Ábrahámnak megígért, amin Sára nevetett, amin Ábrahám, a hívők atyja kételkedett azért, hogy a következő nemzedékeknek elmondhassa: te is ráállhatsz az Isten ígéreteire, mert azok igazak és ámenek! Ennyire vedd komolyan, hogy amikor kineveted, amikor kételkedsz, amikor azt mondod, hogy hogyan lehetséges ez, akkor ne légy hitetlen, hanem hívő! Hidd el, hogy amit Isten mond, az ámen, az úgy van, az igaz! Arra te bátran ráteheted az életedet, mert azt Isten megmondta és megígérte!

A LEGHATALMASABB OLTALOM ALATT

Milyen jó, amikor a hívők, lehet, hogy eltelik több száz év, a mi életünkben esetleg több évtized, és egy-egy ígéret majd csak sokkal később teljesedik be, és akkor Isten visszaemlékeztet bennünket az ő ígéreteire, és azt mondjuk: igen, Uram! Az életemnek vannak olyan igéi, amikor Isten kegyelme által és nem az én kicsinyhitűségemmel tudtam ráállni egy-egy ígére, és amikor eltelnek évek vagy évtizedek, és Isten beteljesíti, akkor ilyen csodálattal állok meg én is az én hatalmas Uram előtt, hogy „igen, Uram, mert te mondtad!” Itt nem Izráel népének nemzőképességéről van szó, amit ma genetikusok vizsgálnak, hanem a hatalmas Istenről! Őrála beszél az ige, aki könyörül, és aki irgalmaz, és aki megáldja az ő népét. Azt akarja ezzel elmondani az akkori népnek is, akik olvasták ezt az ígét, hogy ilyen Istenetek van.

A második üzenete az igének a 8. versben a következő: „Azonközben új király támada Égyiptomban, a ki Józsefet nem ismerte”, aki elkezd kegyetlenkedni a néppel. Egyre nagyobb rabszolgaságba hajtja őket, és aztán elrendeli azt a parancsot, hogy irtsák ki a születendő fiúgyermekeket e közül a nép közül. Így lehetne megfogalmazni ennek az egyetlen versnek az üzenetét: *az ember idegen uralom alatt csak ideig-óráig van biztonságban és jólétben!* Izráel népe egy darabig jólétben volt, megkapták Gósen földjét, a legjobb, a legtermékenyebb földet, tejben-vajban fürösztötték őket Józsefért, mert József megmentette az országot: segített, hogy ne haljanak éhen. De új király támadt, aki elkezdte őket sanyargatni és gyilkolni.

Testvérek, jó lenne megértetni az emberekkel, és kérlek titeket, hogy ha beszélgettek valakivel, gondoljatok erre az ígére, aki esetleg azt mondja nektek: ő Isten nélkül is nagyon jól megvan; hogy idegen uralom alatt is nagyon jól meg lehet lenni; hogy a Sátán uralma alatt is összkomfortos rabságban lehetünk!

Az ilyen embertől, aki azt mondja, hogy ő összkomfortos rabságban van, kérdezzétek meg: de meddig? Van egy pont, amikor ez megváltozik, és kiderül, hogy idegen uralom alatt csak ideig-óráig lehet biztonságban lenni. Idézhetjük a Lukács evangéliuma 16. fejezetében leírt gazdag és Lázár történetét. Meghalt a gazdag, és felemelte szemeit a pokolban. És addig mit csinált? Minden nap dúsan étkezett, vigadozott, mulatozott, szép ruhába öltözött: bíborba, patyolatba; de eljött egy nap, és minden megváltozott!

Ha van itt valaki, aki idegen uralom alatt van és nem Jézus Krisztus főhatósága alatt, az tudja meg, hogy ez csak ideig-óráig való! Lehet, valaki azt mondja, amit egy idős férfi mondott, hogy ő egész primán megvan Isten nélkül! De meddig? Izráel népe egész primán megvolt egy darabig, egészen jól megvoltak, aztán kiderült, hogy az mégiscsak rabság, idegen ország, ahonnan nincs menekvés! Ahol csak egyet tud az ember, amit Pál apostol a Rómabeliekhez írt levélben mond: végrehajtani az utasításokat. Azért, mert nem tehet mást, kény-szerpályán van az élete, idegen uralom alatt, és egyszer a számla ki lesz állítva!

A harmadik üzenete az igének az, hogy ez a fáraó elkezd félni az Isten népétől, és azt mondja: „Nosza, bánjunk okosan vele, hogy el ne sokasodjék, és az ne legyen, hogyha háború támad, ő is ellenségünkhöz adja magát, és ellenünk har-

coljon és az országból kimenjen.” Isten népe, ha valóban az Úr népe, a világi hatalom számára mindig félelemre kell, hogy okot adjon! Attól a világ mindig félni fog, teljesen mindegy, hogy milyen vezető pozícióban van egy diktátor. Figyeljétek meg, hogy az Isten népétől, az Isten gyermekeitől fog félni! Ha nem fél az Isten népétől a világi hatalom, ott megkérdőjelezhető, hogy van-e élő, valódi egyház!

A testvérek közül sokan emlékeznek még az 50-es, 60-as, 70-es évekre. Hogy félt a kommunista hatalom a hívőktől! Nem az egyháztól félt, nem az evangélikus, a református, a római felekezettől, hanem a hívőktől! Azoktól rettegett. Voltak úgynevezett békepapok, akiktől nem félt a világi hatalom. Püspököktől nem félt, esperesektől nem félt, de ha egy gyárban volt egy hívő szövönő, attól rettegtek. Arra megfigyelőket, besúgókat állítottak. Miért?

Az egyik válasz, amit szeretnék kiemelni, az Eszter könyvében van: mert mások a törvényei. A törvényt adó Isten tulajdonképpen mindig ellenséges lesz azzal a világi hatalommal, akinek saját törvényei vannak, mert ennek a népnek – mondják ott, Eszter könyvében – másak a törvényei, más úton járnak. Na, ez a baj, hogy más úton járnak! És itt is ez jelenik meg, amikor azt mondja a fáraó a bábáknak, hogy öljétek meg... de a bábák nem ölik meg, mert ők más törvény szerint járnak el. Ők más törvényt tisztelnek, és más törvényadó előtt hódolnak. Úgy vannak, mint Dániel könyvében: de mi teelőttem nem fogunk leborulni!

Nagyon érdekes a bábák esete! Azt olvashatjuk a Bibliában, és erről is van többféle magyarázat, hogy azt mondja Egyiptom királya a héber bábáknak, akik közül egyiknek Sifra, a másiknak Puá volt a neve: „Mikoron héber asszonyok körül bábálgodtok, nézzetek a szülősziékre: ha fiú az, azt öljétek meg!” Az én látásom szerint ezek valószínűleg egyiptomi bábák voltak, csak a héber asszonyok mellé voltak rendelve. Ezért mondja őket héber bábáknak. Tudniillik, abból következtetem, hogy ez a két név egyiptomi név. Persze, előfordulhatott, hogy egyiptomi neveket adtak a gyerekeknek, és nem zsidó neveket. Ez azt jelenti, hogy nemcsak héber asszonyok mellett voltak a szülésnél, hanem egyiptomiak mellett is, de lehet, hogy ők ki voltak jelölve, hogy „ti menjétek ezekhez a héber asszonyokhoz, amikor szülnék”, mert a nevük egyiptomi.

Ha ez valóban így volt, a lényeg ugyanaz: számukra a király vagy a fáraó által elrendelt törvéynél volt egy magasabb rendű törvény, az Isten törvénye. Úgy látszik, hogy ez a nép olyan áldásul volt abban az országban, hogy néhányan megismerték az élő Istent Izráel népe által! Azért, mert azt mondja az ige, hogy félték az Istent. Ők tudták, hogy kicsoda Izráel Istene. Izráel népe beszélt arról, hogy „ki a mi Istenünk”.

Az egyiptomi bölcsek, akik karácsonykor eljöttek, vajon honnan tudták azt, hogy meg kell születnie egy királynak? Hát Izráel népe ott volt fogságban! Azok alatt az évtizedek alatt valószínűleg otthagyhattak tekerceket nekik. „Olvassátok!” Akkor ők komolyan vették azt, hogy van egy jövendölés. Isten az ő népét mindig azért helyezte a fogságba, hogy áldásul legyen a többieknek! Ilyen Dániel esete, ilyen a babiloni fogság: munkálkodjatok a városnak jólétén, ahova

A LEGHATALMASABB OLTALOM ALATT

én fogságba helyeztelek titeket, mert annak jóléte lesz a ti jóléteket! Testvéreim, ebből a számunkra az egyetlen üzenet legyen most az, hogy ahol vagyunk, tudunk-e beszélni arról, hogy ki a mi Istenünk!

Nemcsak azt kell valakinek neki szögezni, hogy „miért nem jársz templomba”; „gyere az Úrhoz”, hanem arról is kellene beszélni, hogy ki a mi Istenünk, akit ismerünk, akit szeretünk, akit tisztelünk! Aki engem is, nyomorultat, saszárnyon hordozott, vezérelt, bajomban védett. Ha bekerülünk egy kórházi ágyra, tudunk-e beszélni így a mellettünk levő ágyon fekvőnek vagy a munkahelyen a munkatársaknak?

Legyünk áldássá! Isten azt ígérte Mózesnek: megáldalak, és áldás leszel! Ezek a bábák tudtak az élő Istenről; nagyobb tekintélynek tartották az ő törvényét. Tudunk mi beszélni róla? Néhány évvel ezelőtt temettem el egy kedves lelkipásztort Debrecenben, akivel 17 évesen találkoztam, és a temetésen el is mondtam, hogy én hogy találkoztam vele. Harmadikos diák voltam, mentem haza a vonaton, és láttam, hogy ott van hely, ahol ez a bácsi ült, és kezében egy olyan könyv volt, aminek a borítóját ismertem. Egy evangéliumi iratmissziós könyv volt. Gondoltam, jó lesz leülni vele szemben, és amikor leültem, a következő történt: azon nyomban letette a könyvet. „Itt a misszionálandó anyag” – szinte dörzsölte a kezét: most itt jön szembe, majd megtérítem! Néhány perc múlva kiderült, hogy én ismerem azt a könyvet, olvastam, amit ő olvasott, és a lelkészünknek jó barátja. Akkor már volt téma! De a mai napig megragad engem ez a mozdulat, ahogy letette a könyvet, és szinte dörzsölte a kezét, hogy most ő valakinek bizonyosságot tehet! Ez a lelkület legyen bennünk, hogy ezek a bábák valakitől hallottak az Úrról! Emlékezzek, ahogy az ének mondja: „Nincs kitől hallja: Megváltónk keresztje Mily gazdag élet kútja lett neked!” Ne ítéljük el, testvérek, a világ fiait addig, míg nem tettünk meg mindent azért, hogy halljanak Krisztusról! Ne ítéljük meg a hitetlen és a pogány embert addig, és ne ítéljük el legfőképpen addig, míg mi magunk mindent meg nem tettünk azért, hogy halljanak az élő Istenről!

Figyeljük tovább a szakaszt, mit mond a fáraó! Azt mondja: „bánjunk okosan vele, hogy el ne sokasodjék, mert hogyha háború támad, ellenségünkhöz adja magát, ellenünk harcol, és az országból kimegy.” Nehogy az országból kimenjen! Mit jelent ez a mondat? Azt, hogy a fáraó attól félt, hogy ez a nép ki fog menni az országból. Honnan tudta ezt a fáraó? Megint csak azt mondom, hogy Izrael népe ott valószínűleg ezt nem tartotta titokban, hogy neki erre van ígérete, hogy Isten őket innen ki fogja vinni.

Fordítsuk meg az egészet! Miért ettől félt a fáraó? Nem attól félt, hogy megdöntik a hatalmát, hanem attól, hogy a nép ki fog menni az országból. *Azért, mert olyan rabtartó, aki nem könnyen engedi el az ő rabszolgáit.* A Sátán olyan rabtartó, aki nem könnyen fog lemondani az ő embereiről: nehogy kimenjenek! Miért? Azért, mert azt képviselték, hogy Isten nekik ígéretet adott a hazatérése; hogy nekik nem ez a hazájuk. Amit az éneken éneklünk: „az én hazám a mennyben van, nem itt”. Vajon mi tudjuk-e képviselni azt, hogy mi ideiglenesen vagyunk itt? Isten népe ezt képviselte: jövevények és vándorok vagyunk

ezen a földön. Ígéretünk van egy jobb haza elérésére. Ott van a mi otthonunk, mert azt Isten készítette el nekünk.

A fáraó, hitetlen létére, komolyan veszi az Isten ígéretét! Mint Jézus feltámadásakor: „Ez a hitető még életében azt mondta, hogy fel fog támadni!” Amikor a tanítványok csodálkoztak, és Tamás azt mondta: nem hiszem, hacsak nem bocsátom... Olyan megszégyenítő, ha a világ fiai, zsarnokai és uralkodói azt mondják: azért őriztessétek a sírt, mert ez a hitető még azt mondta, hogy feltámad! Igaz ugyan, hogy hozzáteszik, hogy a tanítványai majd ellopják, és azt mondják, hogy feltámadt, de komolyan veszik. Az emmausiaknak meg Jézus a szemére veti, hogy nem hittek az írásoknak. Ezek a tanítványok nem tudtak visszaemlékezni arra, amit életében mondott, hogy neki meg kell halnia és fel kell támadnia!

Ez azt jelenti, hogy a zsidók nem tartották titokban Isten ígéreteit, hanem képviselték azt. És ami a számomra megható volt: eljutott a fáraóig, az ország első emberéig, mert ettől félt, hogy nehogy kimenjenek! Eszembe jutott egy történet, amit az egyik püspök mondott el nekem. Nem itt Magyarországon volt püspök, hanem Amerikában, csak nyugdíjazása után Magyarországon töltött már sok időt. Amikor Horn Gyula volt a miniszterelnök, akkor behívatta a püspököket, már '90 után vagyunk, most már számoljunk egy kicsit talán az egyházzal, jöjjenek be a református püspökök! Bement vagy tizennégy püspök az egész Kárpát-medencéből, és ezt az amerikai püspököt tolták előre: te menj elől; biztos, ami biztos! És ez a kedves püspök elmondta nekem, hogy tudod, oda mentem: Uram, mit mondjak? És azt mondtam neki: miniszterelnök úr, ön a hatalmát az élő Istentől kapta azért, hogy Isten szerint kormányozza ezt a népet! Valakinek képviselnie kell Isten igéjét a felső hatalmasság előtt is! A tudomásukra kell hozni! Nemcsak a mezei pásztornak kell megtudni, aki bárányt legeltet, hogy Jézus a jó pásztor, hanem a miniszterelnöknek is, meg az államelnöknek is meg kell tudnia, hogy Jézus Krisztus a Megváltó! Hogy a hatalom Istentől van, aki nemcsak adja, hanem számon is kéri, hogy arra használtam-e, amire kaptam!

Milyen jó, hogy a fáraóig eljutott a bizonyágtétel! Ez az utolsó üzenet mára most: nehogy kimenjen! Vagyis, nehogy ebből az országból távozzon! Abban az időben is az ország egyenlő volt az uralommal, tehát a fáraó nemcsak attól félt, hogy az országból kimenjen, hanem az uralma alól kimenjen! Hadd emlékeztessem a testvéreket azokra az újszövetségi ígéretekre, amikor Isten az ő gyermekeinek azt ígéri, hogy egy új országnak a polgárai lesznek, és új uralom alatt lesznek! Így mondja az ige az Újszövetségben: „átvitt minket az ő szerelmes Fiának az országába”, ez azt jelenti, hogy a régi uralom alól felszabadulva új vezetés alatt járom az utamat. Ahogy az apostolok is mondták: átvitt a halálból az életre, a sötétségből a világosságra!

A fáraó egyet nem tud, hogy Isten népe nem tud kimenni ebből az országból, hacsak ki nem vezeti őt onnan az Ura! A 3. részben majd ott lesz a szép ige: „Látván láttam az én népemnek nyomorúságát... Le is szállok, hogy megszabadítsam őt...” Jézus mondja az Újszövetségben, hogy nagyobb fegyveres kell

A LEGHATALMASABB OLTALOM ALATT

ide, mint aki őrzi a házat! Nagyobb hatalom kell ahhoz, mint hogy valaki a saját erejéből és jószándékából megszabadulva Isten gyermeke legyen! Ez csak felső, mennyei erővel lehetséges; felső hatalommal vihető véghez, ami után boldogan konstatáljuk: könyörült rajtam, és megmutatta az ő irgalmát! Mi azért lehetünk Isten megváltott népe, mert kihozott bennünket, ahogy egy kedves énekünk mondja: „A bűnből s halálból megváltál engemet, Jézusom. Véred árán megmosád szívemet.”

Adja az Úr, hogy ennek legyen a bizonyítéka: kihozott! És amikor elmegyünk innen, annak legyen meg a következménye, hogy kihozott, ezért őt dicséri szám, életem, és akarata szerint járom az én utamat!

Ámen.

Imádkozzunk!

Köszönjük, hogy nemcsak teremtő és megtartó Isten vagy, hanem szabadító Úr is, aki annyira szerettél bennünket, hogy a Sátán hatalmából, fogságából és rabságából Jézus Krisztus vére árán kihoztál, hogy papi nép legyünk, aki hálával áldozik az Istennek, és teljesíti a Felségesnek fogadásait. Kérünk téged, hogy járass a te utadon bennünket abban, hogy szabadok vagyunk, és a szabadságunk a hozzád való kötöttségünkben teljesséj ki és legyen gyönyörűség! A te törvényedhez való ragaszkodásban lehetünk boldogok, amikor a szerint élünk és cselekszünk. Ha elvétjük, újból és újból tudjuk, hogy Jézus Krisztus megtisztít bennünket, és hogy van Szószólónk az Atyánál. Köszönjük neked az ő drága érdemét, kegyelmét, melyet a mai napon élénk társz ismét az úrvacsorában.

Kérünk, hogy áldj meg bennünket, Urunk, ezen az úton, akármilyen rögös és göröngyös, akármennyire elkeserítenek bennünket a körülmények és a történések! Kérünk, hogy fogd a kezünket, és őrizd meg, ahogy ígérted, mint szemed fényét, míg hazánkat elérhetjük! Addig is add, hogy ebben a világban áldásul lehessünk a környezetünkben rólad bizonyosságot téve és megvallva, hogy Jézus a Krisztus!

Ámen.

410. ének

1. Csak vándorút az életem, Míg majd hazámba érkezem,
Szent Jeruzsálem városába, Mit fönn az Isten készített,
Szövetségvérré épített, Hol ajkam majd csak őt imádja;
Csak vándorút az életem, Míg majd hazám elérhetem.

2. Árván megyek az élten át, Nem ismer itt a vak világ;
Ott várnak rám a hű testvérek; Ott vár az égi szent sereg;
Ujjongva szolgállok neked, És örökké csak érted égek;
Ó, Megváltóm, jövel, siess, Szívem csak tégedet keres.